

GİZEM UÇUYOR

Beni neyin uyandırdığını bilmiyordum.

Artık her gece anlamsız zamanlarda uyanıyorum. Alıştım. Önce tavana baktım, karanlık köşelere. Gizem yoktu. Sonra aşağı eğilip yatağımın altındaki kanepeye göz attım. Kediler de yoktu. Yeniden uzanıp tavana baktım ve küfrettim. Devriyeye çıkma zamanı.

Bu da son zamanlarda edindiğim bir –hayır iki– alışkanlık: Küfretmek ve uyandıktan sonra evi, kedi kadar sessiz dolaşmak... Herkesin uyuduğuna ikna olunca yatağıma dönüyorum.

Aşağıya indiğimde boşuna uyanmadığımı anladım.

Mutfak kapısı aralık duruyordu. Kapı kolu eskimişti, büyük bir TAK sesiyle açılıp kapanıyordu. Kapı zorunlu olarak aralıktı yani.

Kısık sesle ve heyecanla konuşan anneannemdi.

“Ya hiç durmadan dolanıyor evin içinde ya da kıpırdamadan oturup, dalıp gidiyor. Akli fikri Gizem’de...”

Benimle sorunları var biliyordum ama, sabahın dördünde beni annemle babama şikâyet edecek en son insanın anneannem olduğunu sanırdım. İçimden büyük bir şey kopmuş gibi hissettim. O kopan neyse, acı vermedi, sadece boşluk ve yalnızlık...

“Hiçbir şey söylemedim, izledim, üstünde durmadım pek... geçer dedim ama... giderek korkmaya başladım. Çünkü geceleri uyumuyor. Odanın kapısını bile kapattırmıyor...”

Sersemim tekiyim ben. Gözetlendiğimi fark etmemişim.

“Doktora danışıp bu gece çayına uyku ilacı kattım da öyle fırsat bulabildim size durumu anlatmaya...”

Uyku ilacı mı? Bana uyku ilacı mı içirdiler? Gizlice ilaç mı veriyorlar artık? Bunu da mı yapıyorlar?

“Doktor ne dedi peki?” diye sordu annem.

“Beynini kontrol etmemiz gerekiyor dedi... Allah korusun, bunama falan olabilirmiş...”

Bunama mı? Bizimkiler kafayı yiyor galiba diye düşünürken birden aydım!

“Yok canım! Daha neler? Aslan Bey turp gibi!” İtiraz babamdan gelmişti.

Dedem! Dedem hakkında konuşuyorlardı. Daha doğ-

rusu, arkasından “iş çeviriyorlardı” her zamanki gibi. Bizim ailenin geleneği bu! Artık her şeyi açık ve net olarak görüyorum! İşte şu an, bunu nasıl planladıklarına tanık oluyorum! Anneannemin gözyaşlarına bile inanmıyordum bunları düşünürken.

“Kabullenmesi çok zor biliyorum. Doktor bunama dediğinde ben de itiraz ettim ama... öyle şeyler söylüyor ki... Bir duysanız...”

“Allah Allah! Ben hiç fark etmedim.. Sen?” Babam annemden destek bekliyordu.

Annem kendi kendine, “Yok canım, olmaz öyle şey,” diye mırıldanıyordu.

“Gizem’in uçtuğunu söylüyor,” dedi anneannem.

Kalbim yerinden oynadı. Sonra annemle babamın suratına baktım ve anladım. İçimden, yaz boyu öğrendiğim, kendimce geliştirdiğim bütün küfürleri sıralayıp kapıyı açtım; “Dedem doğru söylüyor anneanne, Gizem uçuyor,” dedim.

Bizimkiler bana dehşet içinde bakarken, anneannemin oturduğu yerde sallanıp yana doğru eğilmeye başladığını fark ettim!

“Dikkaaat!” demeye kalmadan anneannem yerdeydi.

Anneannemin bayılmasına neden olduğum için hafif bir pişmanlık yaşasam da, asıl nedenin başka olduğu anlaşıldı. Ben kapıyı açınca, Gizem kucağında Aslansurat’la kafamın üstünden içeri süzölmüş. Zavallı Aslansurat, Gizem’in kucağından kaç kez yere düştü kim bilir? Hâlâ ufaklığın

kendini kucaklamasına gıkını çıkarmadan izin veriyor. Kullanmayı öğrenebilseydi, kesin ona göre bir paraşüt yaptırırdım.

Anneannemi ayıltmaya çalıştıkları sırada babam dönüp, "Niye yaptın?" diye sordu. Suratım hangi şekilde girdi bilmiyorum ama cevabı beklemedi. Derdimi anlatmak için konuşmaya ihtiyacım yok artık. Sözcükleri kendime saklıyorum.

Anneannem zar zor kendine geldikten sonra, annemle babamın onu benim kötü bir şaka yaptığıma ikna etmeye çalışmalarını midem bulanarak izliyordum.

Anneannem yanımda biberonunu çektişiren Gizem'e baktı. "Beni salak yerine koymayın! Onu gördüm!" dedi.

Bence durumu çok güzel özetlemişti. Hepimizin yaptığı buydu; karşımızdakini salak yerine koymak.

"Haklı," dedim. Babam itiraz eder gibi ağzını açtı, konuşmasına fırsat vermedim.

"Uçtuğunu gördü, hepimiz biliyoruz. Nereye kadar gizleyeceğiz? Kimden, neden gizleyeceğiz?"

"Bizi suçlar gibi konuşma! Senin bildiğinden de bizim haberimiz yoktu!"

"Neden söyleyeyim baba? Nasılsa gerçeği kabul etmeyecektin. Şimdi anneanneme de aynısını yapıyorsunuz işte." Nihayet ben de babamın midesini bulandırmayı başarmıştım; bana öyle baktı çünkü.

"Ben Memo'nun bildiğinden kuşkulandım biraz. Dikkatim dağıldığı an, Gizem onun odasında alıyordu soluğu," dedi annem.

"Sen de babamdan farklı değilsin anne. Hepimiz birbirimizden bir şeyler saklıyoruz!"

"Ne saklıyorsunuz bakayım!" Dedemin gür sesi hepimizi sıçrattı. "Aile içinde sır olmaz! Her şeyi anlatacaksınız."

"Hah! Yaşa dede! Otur hemen anlatalım," dedim.

Saatine baktı. "Şimdi olmaz. Nerdeyse sabah olacak. Barış'ı da çağırın! O da aileden... Onun da sakladığı şeyler var. Akşama herkes sofrada olsun," deyip geri döndü dedem.

"Aslan, nereye gidiyorsun?" diye seslendi anneannem.

"Uyumaya! Uyumadığım bütün gecelerin acısını çıkaracağım!"

MASKELER DÜŞÜYOR

Ben de uyudum. Hem de bütün gün. Kapımı kapattım; kendisiz, Gizem'siz ve rüyasız bir uyku çektim.

Annem odama geldiğinde, epeydir uyanıktım. Onlardan gizlediklerimi düşünüyordum. Hepsini anlatırsam, benden nefret edecekleri kesindi. Neyi ne kadar açıklayacağıma karar vermeye çalışıyordum.

"Yemek hazır, amcan da nerdeyse gelir."

"Tamam. Birazdan inerim."

"Memo..." Anneme baktım, dudaklarını ısırıyordu. Konuşmakta hâlâ zorlanıyor. "Senin bildiğinden haberim olsaydı... kendimi daha iyi hissederdim," dedi ve çıktı odadan.

Aslında düşünüp de bulamadığım şey, tam da buydu.

Amcam, büyük "aile" yemeğine her zamanki şamatası, komik armağanlarıyla geldi, ama masa başında oturan dedemin suratını görünce ânında uslu çocuk havasına girdi. Masa altından bacağıma tekme atıp, "Neler oluyor?" işareti yaptı. Suratımda kıl oynamadan bakmakla yetindim. Gıcık etmek için... 'Boş ver,' dedim sonra kendi kendime... 'nasılsa başıma daha fazlası gelecek!'

Anneannem, o güne kadar görmediğim bir hızda yemekleri dağıttı ve oturur oturmaz, "Daha fazla dayanamayacağım, anlatın bakalım!" dedi. Annemle babama bakıyordu.

"Bir durum mu var?"

Amcama niye toplandığımızın bilgisi verilmediğine göre, kesin babam telefon etmiş ona.

Kimse amcama cevap vermedi. O da hepimizin yüzüne tuhaf tuhaf bakıp sustu.

Babam bir yudum su içti, derin bir soluk aldı. "Benim kayıp olduğum o dokuz yıl var ya... hani hafızamı kaybetmiştim diye açıkladığımız..."

"'Evren henüz toz ve gaz halindeyken...' diye başlamadığın için mutlu olmamız lazım galiba," dedi amcam alaycı. Sanki babamı uyarmak istiyormuş gibi geldi bana.

Babam ters bir bakışla geçiştirdi ve kayıp yıllarını aslında eski kamerasının içinde tutsak geçirdiğini, benim o ka-